

Arrest

nr. 82 396 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2009 dient de verzoekende partij, van Roemeense nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt op 30 november 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 19.11.2009 bij de burgemeester van ANTWERPEN door C.,I.(...) geboren te CARAS-SEVERIN op (...)1982+ mevrouw: G., C.(...) geboren op (...)1985 en hun kind: G., C.(...) geboren op (...)2003; allen: onderdaan van Roemenië, verblijvende (...),

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr.M.Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr.198.769 van 9december2009 die de instructie dd.19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr.M.Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

“De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden.”

“In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden.”

Betrokkenen wensen in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en beroepen zich op criterium 2.8A.

Overwegende dat betrokkenen nog geen 5 jaar ononderbroken in het Rijk hebben verbleven voorafgaand aan hun huidige aanvraag dd. 19/11/2009 (5 jaar te rekenen vanaf 15/12/2009).

Niettegenstaande de bijgevoegde bewijzen van voorafgaande aanwezigheid (oa. attest van inontvangstname dd.30/10/2002 van de ingediende aanvraag in toepassing van oude art.93, het feit dat hun kind geboren werd te Antwerpen op 23.05.2003) dient vastgesteld te worden dat er meerdere onderbrekingen werden vastgesteld in hun verblijf in België.

Zo blijkt uit de diverse bijlagen 3 (ter) in hun administratief dossier dat meneer verschillende malen opnieuw is binnengekomen in het Rijk: onder meer op 14/06/07, 17/02/09 en 04/06/09. Dit wijst op duidelijke onderbrekingen in zijn verblijf. Ook mevrouw G., C.(...) kwam op 17/02/2009 het Rijk opnieuw binnen zo blijkt uit de melding van aanwezigheid opgesteld op 17/02/2009 door het district Wilrijk. Betrokkene leggen geen bewijzen voor die een aaneengesloten verblijf van 5 jaar in België kunnen aantonen. Het is derhalve niet uitgesloten dat zij af en toe voor lange duur zijn teruggekeerd naar Roemenië.

Betrokkenen voldoen dus niet aan de cumulatieve voorwaarden zoals gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering — ononderbroken verblijf van ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag — voor 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen),

De door betrokkenen aangehaalde elementen van integratie, het werkverleden van meneer en mevrouw, het bewijs van het volgen van het verplichte inburgeringstraject en het schoolgaan van het kind kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd.19/07/09 en die moeten vervuld zijn.

Meneer blijft voorlopig gemachtigd tot een tijdelijk verblijf beperkt tot de duur van de geldige arbeidskaart B (+30 dagen) (A-kaart tot 09.02.2012).”

Het beroep van mevrouw G.C.(...), in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, is gekend bij de Raad onder het nummer 85 540.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij er *in fine* van haar verzoekschrift om verzoekt de verwerende partij te veroordelen tot de kosten, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de *pro deo* wordt toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 39/68, § 1, 1° van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name “*de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo*”, kunnen er bijgevolg geen kosten ten laste gelegd worden van de verwerende partij.

3. Over de gegrondheid

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Ten onrechte verwerpt de bestreden beslissing de aanvraag tot machtiging tot verblijf om redenen dat verzoeker niet 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven. Zij motiveert haar beslissing op het feit dat gezien er drie datums zijn waarop verzoeker terug in het land is binnengekomen, namelijk op 14/06/07, 17/02/2009 en 04/06/09. Uit dit gegeven vermoedt de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij voor af en toe voor lange tijd zijn teruggekeerd naar Roemenië.

Dit is echter niet correcte motivering.

Verzoeker heeft in toepassing van de toenmalige instructie 19/07/2009 alle nodige documenten ingediend bij zijn regularisatieaanvraag, hetgeen ook niet wordt betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft zelfs zelf aan dat verzoeker de start van haar verblijf in België duidelijk bewijst door een attest van inontvangstname dd. 30/10/2002 en geboorteakte van verzoekers kind in België op 23/05/2003.

Verzoeker verblijft dan ook permanent in België sinds 30/10/2002, zijnde thans 9 jaar of 7 jaar vanaf de indiening van de regularisatieaanvraag.

Het is juist dat verzoeker tijdens die 7 jaar drie maal kort het land heeft verlaten namelijk op 14/06/2007, 17/02/2009 en 04/06/2009. Het ging hier drie maal om een korte trip naar zijn thuisland Roemenië (telkens gedurende 2 dagen) enkel om respectievelijk de paspoorten van zichzelf, zijn vrouw en zijn zoon te verlengen. Verzoeker en zijn familie waren immers illegaal - reden van de regularisatieaanvraag- en diende aldus zijn identiteitsdocumenten, te zamen met die van zijn vrouw en kind in orde te maken. Verzoeker is bereid de nodige stavingsstukken bij te brengen, indien gewenst.

Bezwaarlijk kan dan ook worden gesteld dat verzoekster niet 5 jaar ononderbroken in het land heeft verbleven. Dit blijkt uit immers uit volgende redenen:

(a) De bevoegde minister heeft steeds gesteld dat het criterium van de ononderbrokenheid soepel wordt geïnterpreteerd (een reis of een kort verblijf in het thuisland om medische of administratieve redenen) wordt niet in aanmerking genomen om de ononderbroken teniet te doen;

(b) De vergelijking met het statuut van langdurig ingezetene gaat hier op : ook hier geldt een ononderbroken verblijf van 5 jaar, maar ook hier wordt de afwezigheid van (zelfs) zes opeenvolgende maanden niet in beschouwing genomen om de termijn van 5 jaar te onderbreken op voorwaarde dat de totale afwezigheid over de periode van 5 jaar niet langer duurt dan 10 maanden (artikel 61/7 Verblijfswet)

(c) Zelfs indien de 6 dagen (3 x 2) niet zou worden meegerekend -quod certe que non- dan nog is verzoekster meer dan 5 jaar ononderbroken in België

De beslissing maakt geen melding van het feit dat de drie data van binnenkomst enkel betrekking hebben op korte (noodzakelijke) administratieve verblijven in Roemenië. De beslissing negeert de instructies van de bevoegde minister en het toepasselijk vergelijkbaar Europees Recht en toont nergens aan waarom zij dit niet doet en waarom zij geen rekening met de korte verblijven om administratieve redenen bij haar motiveert.

Bovendien gaat het niet op een beslissing te vellen op basis van een (foutief) vermoeden : “...Het is derhalve niet uitgesloten dat zij af en toe voor lange tijd zijn teruggekeerd naar Roemenië...”

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht en dient te worden vernietigd.

Het eerste en enige middel is dan ook gegrond.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich heeft gebaseerd op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en zij niet kan aantonen vijf jaar ononderbroken in België te verblijven daar - niettegenstaande bijgevoegde bewijzen van aanwezigheid (attest van inontvangstname van 30 oktober 2002 van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet en de geboorte van haar kind op 23 mei 2003) - meerdere onderbrekingen werden vastgesteld in het verblijf van de verzoekende partij. Zo wordt erop geduid dat uit diverse bijlagen 3 (*ter*) in het administratief dossier is gebleken dat de verzoekende partij onder meer op 14 juni 2007, 17 februari 2009 en 4 juni 2009 het Rijk opnieuw is binnengekomen, dat zij geen bewijzen voorlegt die een aaneengesloten verblijf van vijf jaar in België kunnen aantonen en dat het niet uitgesloten is dat zij af en toe voor lange duur zijn teruggekeerd naar Roemenië. De verzoekende partij voldoet dus niet aan de cumulatieve voorwaarden zoals gesteld in criterium 2.8A. Verder wordt gesteld dat de elementen van integratie niets afdoen aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. Tenslotte wordt aangegeven dat de verzoekende partij voorlopig gemachtigd blijft tot een tijdelijk verblijf beperkt tot de duur van de geldige arbeidskaart B.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.3 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing in haar enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, voert zij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet kan aantonen de laatste vijf jaar op ononderbroken wijze in België te verblijven gezien zij gelet op enkele data opnieuw het rijk zou zijn binnengekomen en er bijgevolg wordt vermoed dat zij af en toe voor lange tijd is teruggekeerd naar Roemenië. De verzoekende partij wijst er vooreerst op in toepassing van de toenmalige instructie van 19 juli 2009 alle nodige documenten te hebben ingediend, hetgeen niet wordt betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarenboven bemerkt de verzoekende partij dat de verwerende partij zelf aangeeft dat de start van haar verblijf duidelijk wordt bewezen door het attest van inontvangstname van 30 oktober 2002 en de geboorteakte van haar kind van 23 mei 2003. Zij benadrukt dan ook permanent in België te verblijven sinds 30 oktober 2002, zijnde thans negen of zeven jaar vanaf de indiening van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens verantwoordt de verzoekende partij dat zij driemaal kort het land heeft verlaten op 14 juni 2007, 17 februari 2009 en 4 juni 2009, doch dat dit telkens een korte trip naar Roemenië betreft teneinde haar paspoort en dat van haar man en kind te verlengen. Zij is bereid de nodige stavingsstukken bij te brengen indien gewenst. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat “*het criterium van de ononderbrokenheid*” volgens instructies van de bevoegde “*minister*” op een soepele wijze wordt geïnterpreteerd en een reis of kort verblijf in het thuisland niet in aanmerking wordt genomen om het ononderbroken karakter van het verblijf in België teniet te doen. Zo stelt zij nog meer dan vijf jaar ononderbroken in België te hebben verbleven, zelfs al zouden “*de 6 dagen (3 x 2)*” niet worden meegerekend. Zij vergelijkt haar eigen situatie tevens met die van een langdurig ingezetene waar zelfs de afwezigheid van zes opeenvolgende maanden niet in beschouwing wordt genomen. De verzoekende partij concludeert dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat de drie data van binnenkomst betrekking hebben op korte (noodzakelijke) administratieve verblijven in

Roemenië en dat de instructies van de bevoegde “*minister*” en het vergelijkbaar Europees recht worden genegeerd, zonder de reden waarom aan te geven. Het gaat volgens de verzoekende partij dan ook niet op een beslissing te nemen gebaseerd op een foutief vermoeden.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet kan aantonen de laatste vijf jaar op een ononderbroken wijze in België te verblijven, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat zij wél de laatste vijf jaar op een ononderbroken wijze in België verblijft. Deze voorwaarde de laatste vijf jaar op een ononderbroken wijze in België te verblijven, werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 11 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar discretionaire bevoegdheid behoudt wanneer de vernietigde instructie wordt toegepast.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde enig middel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS